

غزلیز

ماڻھامونہ

د پلا پلو شاعرانو په زړه پوري غزلونه!

Ketabton.com

راتولونه او ترتیب: گلبدین "فیضان"

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز مابنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، ارواښاد محیب الله (بهرام)، محمد گل
(منصور)، شهنواز (باقر)، ثناالله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)
نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دېي ډي ایپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp: 00923112909816

ڊالی

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د لحد لگيري
راځه چي نن مې زړه له تا سره بې حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د مينې
په زړه مې خوږ چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورځوه
چـي د لاس تيره يې په غاښ د محمد لگيري
په يوه داسې کيف مين يم چي له ښه نه ښه دی
د شپې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لگيري
لکه لـيـنـدـه کړه له لري نڅاگره ښکلا
مقصد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لگيري
چي سُر و تال د بودی تال ټول د کاروان دي ياران
له کـلـيـغـزلي له نغمې سره يې خود لگيري
پير محمد(کاروان)

غزل

زړه زمری دی بس خطاوي به ترې کيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به ترې کيږي
يو انسان دی مهربان دی غوسه کيږي
کله کله تاوي ماوي به ترې کيږي
لبونی دی په واده کې په ژړا شي
په لمانځه کې هم خنداوي به ترې کيږي
چې گلونه يې گېډۍ گېډۍ خوښيږي
نو گېډۍ گېډۍ دعاوي به ترې کيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسکاوي به ترې کيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به ترې کيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېړبخوني شان رڼاوي به ترې کيږي
د کاروان غزلي مستي جينکۍ دي
چې په خود راشي گداوي به ترې کيږي

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شـــــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرڅو پریولی گلابي غزل په څو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابي غزل په څو دی

د لیمو له خائقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غزل په څو دی

ما دې نوم په سپینو اوبنکو پـــــــــــــه زیري نرگس لیکلی
نرگسي غزل په څو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعريت په کې موسکې وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــتا د مخ د سپینې پانې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

غزل

که بيلي پښې پر تودو تبخنو ودرېدلی يــــمه
د غمړنگو لونگين ته رسېدلی يــــمه
په تلليو سترگو پسي ډېر ډېر ژرېدلی يمه
ته به ويــــده وي د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترگې تورولې ادې
د رنــــجو سيند يمه له سترگو بهېدلی يمه
د نيمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
غريب مار غــــه يم په ځنگل کې چغېدلی يمه
زخمي آواز مې پر جهان راگ د سُور لکيزي
د زړه تر څنگه پــــه وزرو لگېدلی يمه
ژوندی پږواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
گني نو څو ځله گړنگ ته غــــورځېدلی يمه
د زړه د سر هره تڼاکه کې مــــې توری توری
غزل غزل دې کړمــــه کل کل غوړېدلی يمه
لکه د اوبښکو د کاروان مې ترېنه مه وباسئ
چې يــــې د سترگو په جنت کې لوبېدلی يمه
پير محمد (کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بــــم لاندې ولاړه وه

اوبښکې په اوبو کې وې بېــــگا په روژه ماتې کې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دښته شــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بوخت ومه
ماته گاونډي کړې د خور او د مــــور زياره وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــه د وطن د بُورو، ورارو غږ
دا غــــزل کاروانه د شهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

تري گلاب راته وي، نري باران خوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خوړ دی

سهارنی بلبلې، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د گل غوندي يې، که گل د تا غوندي دی
ای په ایمان و وایه، کوم یو گومان خوړ دی

په یوه سري مینه، مسته د خیال ښایېری
ور غاړې وتې وایې، په خدای انسان خوړ دی

غنم غنم خوړه ده، بــنتِ آدم خوړه ده
هو د حــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نری به هم خوړه وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د میزان، افغانستان خوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تور سترگي وپی منه
سترگي به ستا وي خوړې، شعر د کاروان خوړ دی

ټور-۱۳۹۶-۱۳

غزل

چې ورته خولي شوي داصيلو مرغلو اوبه
خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشي مه شه لشي
په کانو چبرې ماتي مه شه د جوهر—رواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـبـمـو کي گوره
په بره خپږې اشنا تـلـل د زورورو اوبه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـو لـلـمـو
غواړي گلان لکه د تـزـو مـسـا پـا—رواوبه
گودرې شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
ستا د لاسونو د جوړه شپـي—ينو کوترو اوبه
پرگلو خاڅي کوم د مينې پېغمـبر ژړلـي ؟
د شعر د شاتو د مچـي—يو له وزرو اوبه
کله چې لـيکي خپل صنم ته صوفيانه غزله
قلم ته واچـي—وي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلى په جومات كې
سجدي په وينو سرې وې بم چاودلى په جومات كې

مات غشى د پولادو ، د قاري پــــه حنجره كې
قران و پانې پانې سوخـــــــېدلى په جومات كې

سيلي وه د سرې اوسپنې ناخاپــــه را الوتې
گل گل د دعا لاس و ريرديدلى په جومات كې

او پلار يې مات رحيل لكه خپل زوى غېر كې نيولى
لبنتي د اوبنكو وينو بهېدلى په جومــــات كې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پــــه وينو سور و
د ميم توري په زړه و لكـــــــېدلى په جومات كې

زوال يې خدايه كــــبر كړې په روى د ملايكو
شيطان له خــــر مستى و گډيدلى په جومات كې

پيرمحمد(كاروان)

غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
درد په وطن کې دی درمانيه که وطن ته راځي
خولي مو گونډلي د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترگو تـرجمانه که وطن ته راځي
تري گلونه یې په غېږ کې مرغیجن دي ولاړ
د مـینې شـرکنده بارانه که وطن ته راځي
جامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
بې تا سرغوڅی ستان پاتې دی تاوان دی تلوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـه راځي
مړ به له غم یم چې تابوت دې لـه یونانه راځي
شم به ژوندی ، ژوندیه خوانه که وطن ته راځي
لکه ټپې دي درپسـی ټولې شملې لوپټې
زما زار زاره یاقربانه که وطن ته راځي
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاگانـــــــــــــــــي
نيمه شپه مې په لېمو کې دعاگانـــــــــي
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستي
غږومه په نغمو کې دعاگانـــــــــــــــــي
طنازي يې په لفظونو کې نازي کړي
په غزل په زمزمو کې دعاگانـــــــــي
د رندانو سترگې برندي را پسي دي
کړنگومه په پيالو کې دعاگانـــــــــي
کړه مې لپه ميناتور جام د مـــــــــرجانو
تنده غريه څښه اوبو کې دعاگانـــــــــي
د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــــــولي
پېغله ناوې په چمـــــــــــــــــبو کې دعاگانې
کچ او مېچ د چـــــــــا د لېچو را سره دی
مړې يې مه شه په بنگرو کې دعاگانې
و کاروان ته يې تورسترگې کړي ور يادې
په دې ورځو په دې شپو کې دعاگانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

غزل

دېر شـي له بې قدرو نه غمي په تيرو مات
شته دي اباييل پـه غشو ولي د جومات
ونيوه لکۍ د دجال دې نـوي حـاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رانبکه چليپا تپوس پـه پـرو د طاووس
وايي چې دا ولي يې رنـگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لـه نقادانو
نارزي ورتـه دوه توتـه يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجـات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــــه مې له غني شراب
 ولي مې غـــــــــزلې خلک بولي لبوني شراب
 ټکـــــــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقي
 شپه کې شي سپوږمۍ ساقي او ستوري مې شپني شراب
 ناسته راته خو ، کې يوه مسته نـــــــــظر بـازـه ده
 خود به جوړومه له لمبـــــــــو د سپـــــــــېلني شراب
 نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخـــــــــوده کړم
 رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــــرپ وي خنډني شراب
 دوي ډکې پيالې رانه په منډه مـــــــــنډه مـــــــــنډه وي
 دوي غرخنۍ سترگـــــــــي وي نظر يې غرخني شراب
 هسي مې غزلي د نـــــــــرگس غـــــــــوندې نشه نشه
 نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــي شراب
 دا راوړي تا له کوم جنت وو جنتـــــــــي يې کړم
 وا کاروانه تا خـــــــــو په ما خنډلي گيڼي شراب

پير محمد (کاروان)

غزل

د غشو سترگي پي ړندي شه خو پي سرې مه شه
ستا د گوربت د لوړ الوت وزرې پرې مه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زر غونډۍ اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشې درې مه شه
ايله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلۍ
د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي
د چمبې به ماري د چارگل ماتې پرې مه شه
ستا د چلم پر سترخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مينه مينه دې ايرې مه شه
د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
د کوه طور د سر شپونکي دې بې اسرې مه شه
چې ستا کاروان يې له نغمو نه زر غزلي جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپي انترې مه شه

پير محمد (کاروان)

غزل

لمونخ مي يي کافر به شمه خنگه دي قضا کرم
راشه چي دخيل زړه په خلوت کي دي ادا کرم
ته دقدر شپه يي خو په شپوکي رانه ورکه
تاپسي به پيري اوږدي لــــندي شپي رڼا کرم
غشــــي راکوه چي اژدها په تندي وولم
موسکه راته مه کيږه چي نښه به خطا کرم
زه هغه مجنون يم چي مي زړه خوره کيږدي کړ
گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کرم
دين دپښتو نغښتي دملالي پــــه تــــپه کي
دا دتپو ژبه به له خدای ســــره آشنا کرم
ډول به شم اټن به شم شغا به شــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومــــاتونو په گــــدا کرم
خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
ستوري به شم پاس به له سپورمي سره خندا کرم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کاروان راټول کرم
لاس به په سپرلي واوروم زر به يي پخلا کرم
پيرمحمد کاروان

غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
خـڼي خـڼي سترگي له سري خـڼي زړه وباسي
هغه چي ماشومه وه اغزي مي يي له پښو ويستل
را دې شي له زړه مـي دې ويشتلي بانه وباسي
ناڅاپه شهنده شي په شـغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کي له پنډرو نه مار غه وباسي
عشق چي زورور شي د طوفان وزري واغوندي
لويي لويي ونې لکه مــــــازي واښه وباسي
دا سترگي د کوم يوه زرغون سمندر خويندې دي
بيا په خپو راغلي چي به څوک لــــه کاله وباسي
دا حلې دې داسي لېونۍ مينه مــــــکري شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که ښکلي لاروي دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کي د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
د یو د بل په لوغړنو وینو سره دي سره
د خاورو لوبنی شه پاڅه دې شي خو مړه چې نه شي
یاران په خپلو کې بس اور دي او اوبه دي سره
دا چې سرونه سره ریبي ماشومان خو لري
ترمنځ یې خدایه راشي غوښه او چاره دي سره
خلک د یو د بل په سترگو کې لا خاورې شیندي
داسې موسم را چې بس یو بل ته رانجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅي له تي شیدې د، ریـدي
دبنتي زرغونې وي شپېلۍ دي او شپانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ږوږۍ کې مـالګه
بیا به له زړه وایو چې دا خلک خواږه دي سره
چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
دا هلکان جینکۍ خوند کا چې واده دي سره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هم د ستوریو کاروان
سبا به گوري چې مین په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يې وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مې گران دي ارمانونه
روژه مـاـتـي ته لا نه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنـکو وروڼه
بنکـلوونکي د قرآن دي ارمانونـه
ورارې مه شه د وطن ملالې خویندې
شنه غمه يې د پېزوان دي ارمانونه
د گلاب ذکر يې زخم دی په زړه کې
په اغزيو کې روان دي ارمانونـه
په خنجر که د موچي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانـونـه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

غزل

زړه چې غلې غلې د چمبې غونډې درزا کوي
نجونې د لــــفظونو مستې مستې شي گډا کوي
رايې شه ساحل ته مرغـلـرې به در وشيــــندي
کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
مینه جادوگره ده پر هر چايي منلی خان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې خان يې په اوو پــــردو کې و نغاړه
وگوره سپين سترگي هم ترې وېره او حــــيا کوي
لپې يې سرونه دا کتار د بيا بـان غاټــــول
دا خو تېرو تېرو مسافرو تــــه دعا کوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
اې دا خو تورسترگي ده خو تــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
بيا نو دا ساده سړی په شعر کې هم بــــلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسې روان دی
گرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی
دی د لـــــــېچو له لېندو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسې روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگړو کې
پسې ځي په شرنگهار پسې روان دی
تر غچې ګوتي د زړه ، نیولی مــــینې
د بنکلا په ورک دیار پسې روان دی
له نارو یي تش لــــفــــظونه ډکوپنه
ځي د زانو په کتار پــــسې روان دی
خیال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرین اوبښ یې دی مهار پسې روان دی
پیرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلي گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تـــــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتا له شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړۍ د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان یم
راشه زر غونتال می شه نری نری باران یم

راشه دځلاندوسترگووالی توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکه مـــــــــــــــــسافر دبیابان یم

بنکل دی چی پرتنده کړمه بنکل دی چی سجدي کړم
خال می کړه پرتنده چی ددوو وروخوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالی یــــــــــــــــی
شین می له خندا کړه یوماشوم غوندي ارمان یم

جاردی له خندا شمه چی شین دی له خندا کړم
ستاله برکته خودســـــــــــــــــتور ویک اســـــــــــــــــمان یم

ستا پرتنده پریوتم پـــــــــــــــــرخان می شک پیداشو
گوره چی کاروان یم که ســـــــــــــــــتاخړیکه دپېزوان یم

پیر محمد (کاروان)

غزل

د خاڅکو په لېمو مې سمندر لیدلۍ دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلۍ دی

شهید مازیگری کوي شغلي لکه حــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیدلۍ دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر لیدلۍ دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پېغلو مې په سترگو کې گودر لیدلۍ دی

بتگر د تخیــــل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر لیدلۍ دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــیبر لیدلۍ دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولـي راوړېږي څه باران خو نه يي
 هسـي مي درد راوړيږي زما درـمان خو نه يي
 د مـخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله ليک وي
 سپـينه کـتابه يـادوم دې دومره گـران خو نه يي
 د خيال هـد هـد دې راته ډېر ډېر پيغامـونه راوړي
 دا مـي خطا وه چـي ويل مـي سلـيمان خو نه يي
 ستا د ستم د انتها به درته څـه وایـمه
 د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
 ما به بي وخته لېونی کړي په اغزو به گرځم
 غېر به رانه کړي بنکليه باغـه بيايان خو نه يي
 د ژوند وچ ساحل په مخ مې لمدې شـونـډې نه ږدي
 شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خو نه يي
 د نور په غشو مـي له هسک نه په لېـمـو کي ولـي
 نه راځي ستوری د اسمان شوي مهربان خو نه يي
 بنکليه سالار که مې د عشق د منزلونو نه کـړي
 بيا راته وایه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي
 پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دھونبیارانو دی اوزہ دغرہ سری یمہ
توری زولنی راپسی گرخی لیونی یمہ

ورکی می تسبی دی دزنخیر پہ کری ذکرکرم
زرخلہ شہیدیمہ او زرخلہ ژوندی یمہ

هرہ یوہ مسره می بس دتورو وینو لپیہ ده
نه یمہ شاعر دسرو غاتولو کنډولی یمہ

مانه شیشی مه تاووه زه خو څه څراغ نه یم
نه مرم په طوفان کی عجیبه اور اورکی یمہ

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورگوزارکرمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقه شین غمی یمہ

خان می په مریو کی دتار غوندې پت کری دی
زه دکومی چتی پرتیرباندې ځونډی یمہ

کون که وي جرس نو خپل ویده کاروان به وینس کرمه
مات به شم په شرنگ دلیونی دلاس بنگری یمہ

پیرمحمد(کاروان)

غزل

اخ ستا يادونه پي راتول بڼه دي
پرديس حواس مي غزلبول بڼه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کنډول بڼه دي

ليژ التفات مي سوري زړه ته وکړه
گرانه! پتري په دې کچکول بڼه دي

مړه په بنکليو کي نو څه توپير دی
مړه پريرده يې بنکلي ټول بڼه دي

سترگي، ليمه، وروزي، بانه، خالونه
قاتلان ټول د دې کهول بڼه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاټول بڼه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليږ دي پاتې پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دې بڼـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د خواني له زوره مستي هسې نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــد شي

دا پي مخي د پيريـــــــانو په شان بويه
خداي خبر چې په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چي را ډک مي د خيالونو کمر بـــــــند شي

ريحان پريږدئ د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کړم چې قايل به د اور بـــــــند شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مو له فرياده وو وتلي

پوليتي مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهاننه مې له ياده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفې نه
سواده به سواده وو وتلي

دريحان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي
خالد(ريحان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسې
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسې

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسې

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کړي مزل ورپسې

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کړلې
ما ارامونه کړل پياده د زړه په تل ورپسې

په هدیرو کي دشهید وطن راو گرځم هـ
دخیال خراغ ورمه په نیمو شپو کي بل ورپسې

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاو نیسې
ریحان اخیستی د لېمو په لاره پل ورپسې

خالد(ریحان)

غزل

د سترگو توره گُذاره نه کيږي
بي له تا گوره گُذاره نه کيږي

غېڙه دي راکړه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گُذاره نه کيږي

رabanدي مات چي مړوندونه نه کړي
د بنـگړوشوره گُذاره نه کيږي

ما د غربت لـه لاسه پېره کړي
چا وېل بي موره گُذاره نه کيږي

تېرى غاتول يـمه دتېري دشتي
رabanدي اوره گُذاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کړ
ريحانه نوره گُذاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کرل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـا به ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب یې وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوګو په څرمنه پسي ګرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي ګرځم

د مرګي کچکول مي غاري ته لوبډلي
د بارودو په بسپنه پسي ګرځم

زه پښتون يم، د ورور په غوښو پايښ
شه په خړپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس په هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، — اته ياديدې نازکې؟
تودې تودې غرمې، هغه سړې سړې مچکې

لومړۍ ځل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومړۍ ځل په جوزا کې ورېدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم س — تايم قربان
غاټول مي تخيل ته دېنګلا ايښي تله — کې

چې سترگو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابنګته ملای — کې

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدک — ې
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچ — کې

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چې سوله به د هر کتاب سريزه وه ليلو

پيري د عاشقۍ به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولــــييزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لــــيلو

بنو وروزو پيچکو دي کړ زړه رانه ولجـه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لــــيلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خبرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لــــيلو

ريحان دي پوکۍ ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليــــزه وه ليلو

خالد ريحان

غزل

وږمه راوړم، راوړمه وږم، وږمه راوړم سکروتي
دجنـگ له لاسه په لېموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شېـبه شېـبه پوکى ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سري ترسپېده دم سکروتي

چاپه دي ځمکه دبارودو بزغلى کرلى؟
په سويو گوتو بـاندي لو کوم رېيم سکروتي

دلو غږن دوران کيسې کړي دسپـرغى په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغږوم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور يار غوصه ورگډه کړله
مطلب يې داوو چي په سرو گلو شيندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرگرځـوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم سکروتي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره پک دی
بنکاريري اوبنکي، خو له سترگو څخوم سکروتي

خالد(ريحان)

خوشی دي واخیستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورين يادونه
د هر ازغي سر مې تټاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مې چاودلی ورپسې لکه غنم پاتي شو

ريحان چي ستا د بيا ليدلو تـمـنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شکرو ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کانې ته چي لاس کړم نو دپاسه دا اواز راسي
ځله يې دخدای له ذکره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په گوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترگه د لستوني ما رته وگورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفرت کوي
درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاـداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه سي، او دا بوتی به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وایي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نو ور ته وایي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونیه به یې سور خنجر راووزي
دروېشه! چي روان در سره څوک دلته پر څنگ سي
درویش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شیطان به وتړي په څه باندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندې، بل ته غوړ نه نیسي
زړه د بدن داسې باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویر نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسې تاثیر نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسې ښکاري
چې له جهانې د تگ نیت د ښار امیر نه لري
درویش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم، نه سهـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی، زه غـباریم

ستـورو تاسي لاڅه نور انتظار وکړئ
زه دمـځکي د سپـرو خـاورو په کاریم

خوبه ستاده چي په کوم شکل مـي غواړي
زه خو چـاوتـه اغـزی چـاته بهـاریم

زه دروېش بیرته دـځان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم
درویش(دراني)

غزل

هيڄوڪ نه غواري چي بنگلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورځ ورکيري دلته زړونه
هسي نه چي ٽول په تا باندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بي ورو داسې نري کړ
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وړه خوله چي کـوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوی تر دي کمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونډو ته نږدي لکه پېزوان شي
درويش (دراني)

غزل

دویر اووېري زمانه څومره اوړده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـلـا ،داده زړه شوه دلته

هـسـي خوتوره کله وري پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فـضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

سـتا دراتگ اندازه داسي موږ ته ولگېده
چي لـه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـېـره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـوـه دلته
درويش (دراني)

غزل

روڼې اوبښکي مې را اوري په لمن کي
وړم به یار لره دا ستوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابــــــاندي وسو
که دي نشته خواری نوري په لمن کي

بیا به سر د زورور په وینو رنگ وي
وي به کاني د کمزوري په لمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر موږ پوري په لمن کي

د دروېش هره مصرع دگلو ځانگه
خوښبویي یې د هر توري په لمن کي

دروېش درانی

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيري ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش راضي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندۍ ده په په ژوندون کې يې شک مه لره) درويشه
لا شته په دې تـــــــولنه کې ده سا غوندي څه خلک
درويش (دراني)

غزل

چی دښمني یې ختم و نه گڼي بیا به راځـــــــــــــــــــــــــــــــــي
د غریبانو ډیوی پام کوه هـــــــــــــــــــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډۍ په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپوږمۍ لري تنها بـــــــــــــــــــــــــه راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما یواځي لـــــــــــــــــــــــــــــــــي ږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شـــــــــــــــــــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــــــــــــــــــو هدف یې زه یم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به یو راځي ضرور درویشه
که جانان رانـــــــــــــــــغي و مـــــــــــــــــــــــــاته نو ژړا به راځي

درویش (دراني)

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هم را واوري
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لېږمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وايي يو باران د تېرو غشو
اي دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درويش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وځپل وطن ته دکېوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نو عمر دومره لنډسه چي زه
په لمن اوبنکي وچوم اوجانان بېرته راسي

چرته که کانی او تــــــندی بیاسره وجنگېدل
منځ ته به زخم دگوانښ کړوني په شان بېرته راسي

دروېشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين ږيري وگرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
دروېش (دراني)

غزل

حَي پَه بدو کي تر پايـــــــــه ، نه وږيري
دا اُمت هم اوس له خـــــــــدايه نه وږيري

چي وي پروت پر خزانـه هغـــــــــه خو مار وي
دُوى به ولي له بډايـــــــــه نه وږيري

ادا وطن داسي وطن نه دى اشـــــــــنايه
چي اشناى به له اشـــــــــنايه نه وږيري

زه وږيرمـــــــــه که نـــــــــه، ته ښه خبر يي
خودښمن وته مې وايـــــــــه، نه وږيري

دروېش اوس هم مار له ستوني نيوى نه شي
دومره ده چي ترې له ورايـــــــــه نه وږيري
دروېش دُرانى

غزل

زما د اوبنکو خاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته

باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې

توان دی او توان دی او توان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم

جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې

آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي

قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته

درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرنگه! داسې ړنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مـي مه كوه، خبره واوړه
دا ټوكي نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو كې دشت، لهجه كې تنده په نظر كې لتون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اوركزی

غزل

باوري اوسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خانه هه، بيا رايه، خان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا ساته گلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه، دې البم ته غوږ شه
دا سستا جهان وو، دې جهان سره خبرې کوه

هه، لکه خوب په خان راخور شه، لکه خوب وینه خان
بل شه، فانوس شه، شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سکه کڼې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلي ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتاز ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده، د ستورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز (اورکزی)

غزل

رحيمه!! نه کوم له ډاره خوارې خوارې سجدې
ترتا دې اورسي زما مستې خمارې سجدې

دلته يو کس دی ځان ته وايي د جنت ټيکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او څو بيمارې سجدې

اي! ته هغه يې چي سينگار دې پرستش کړی دی
اي! ته هغه يې چي کوي درته هيندارې سجدې

ستا ساده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه
دې عاجزی خو کړې بي حده مزيدارې سجدې

نه مـي څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پرې مـي ږده وا سړيه څه راپسي شمارې سجدې

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تنـدي ټول تيار دي ټولي دي تيارې سجدې

مـمتازه هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دې ظالمي گناهگارې سجدې

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلا ته چرته ئې؟ راکه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبا ته چرته ئې یاره؟ څه درک څه پته؟

او هو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتاز ه ټوله دنیا ده زما ځه وي به چې وي

خو که ریښتیا وایم د ټولي دنیا چرته یمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه ————— ه نورو نه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر ————— ې زړه کیري چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا س ————— پینې شمعي د یو پاک آهنگ جامو کښې دروړم

د روح را ————— ل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د م ————— ینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د ل ————— یو ښي زړه د دعا شال به درولیرمه
او باقی ————— ی ځان به د گلونو په وړمو کښې دروړم

د م ————— متاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غ ————— وایم دوه اوښکي د موسم په رنگینو کښې دروړم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور خُـادر یم احتجاج یم بده ولی منی؟

زه تـبـاهـاـه حال تباه مزاج یم بده ولی منی؟

یاره! مـفـتـیـی یی فتوا گر یی بده نه منمه

یاره! مـنـصـوریمه حلاج یم بده ولی منی؟

باداره! تا وییل خراج راوړه، ما خُان راوړے

باداره! وا می خله خـراج یم بده ولی منی؟

حکیم جی! ما هغه نڅا کښی دے سکون موندلے

مـداح د برجو مهاراج یم بده ولی منی؟

منم د رنځ غوندي خپل خُان ته لگیدلے یمه

خو د خپل رنځ خپله علاج یم بده ولی منی؟

ته بـلـاول یی ما منلے یی په سر او سترگو

چـی ستا تر څنګ لکه کماج یم بده ولی منی؟

ممتازہ!! ما ورته وییل چې ته بی شک رباب یی

اوس د رب کره دي زه دې باج یم، بده ولی منی؟؟

ممتاز (اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم

دا شــــپيلۍ بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرټ او روپۍ نه يي له ما ورکه

تا پــــسي هم گوټي په جيبونو کښي وهم

جــــار دي له نامي شمه حسين پکښي راځي

خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خدا ے زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے

زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ

هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په ښپو نه ځم څپلي نه غواړي ميخ

خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے عــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان

نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز(اورکزی)

غزل

يو نــــــيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يــــــي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه بــــــه تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کــــوم پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دې ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کــــلال به تمای عمر کلال وي خدايه؟

ته قیــــامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دې يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هــــــغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چــــي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

مــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځيني
چــــي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز(اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چې وم
زه هريو كردار د خپل داستان ومه چې وم

ما لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مالک د داسي يو مکان ومه، چې وم

اوس خو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چې وم

تا چې غم اړه راگره ما ته څو کالونه پس
بيا هم درته هغسي جانان ومه، چې وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضررې خورلي په لږزان ومه، چې وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سخت د لونگينو په ارمان ومه، چې وم

ما ته خو ممتاز هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چې وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اڪثر چا پسي خراب شم بيا اڪثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا حل دومره زر بنه شم

وا مـــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چـــــــي مي د زلفو سره باد کري ليونے شم خدايه
چي مــــي بندي کري په حلقه کبني د نظر بنه شم

کاش مـــــــسحيا!! زه هم خو وخته ويني ،ويني شمه
کاش مـــــــسحيا!! بيا يــــکايک لکه پرهر بنه شم

چـــــــي توبه اوکرم له شرابو نو ميین شم په چا
که دا مي حال وي خداے راستي که تر محشر بنه شم

مه خـــــــه قسم دے د ماښام په شاني تور سوخمه
کبـــــــينه چي لږ لکه نيمگرے مازديگر بنه شم

مـــــــتازه حم عبدالغفور سره تبليغ ته حمه
خو زه داريرم هـــــــسي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بيـا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومي کاني او نه کړي؟
زه چرت وهم چي اوس په ځان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ږي سندرې پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښي هاهاهه، او سجدي کښي به ټپي اوکرمه

وعده بهي دا ده چي جنت کښي به مزي کومه
خو شرط يي دا ده چي تمام ژوند بهي مزي اوکرمه

وطن مي ږنگ ژوند مي تبا، هيلي مي خوري ايري
نوري د خداه د کړنو څومره تماشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
ايمـــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

ممتازو تور څادر له غاړې تاوومه، ځمه
د باچا خان بابا مزار کښي به څو شپي اوکرمه

ممتاز (اورکزي)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنسه پوهيرم چي د څه خانه کښي څه کيردمه

څه عجب مزل راپيښ دے ، په دې نه پوهيرم
زاد سفر کښي مازغه کيردمه که زړه کيردمه

ته د هـوا غوندي راځي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو څراغ په ديواله کيردمه

خو د زړه حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دې خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوځم ياره
خو سـتا تصوير سره رڼي يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کښي ده سودا راوړي
لاليه! ځنـه مـه يي د ستا په زنگانه کيرمه??

مـمـتـاز ه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دښـمن وايي وسله کيرده ، زه يي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تـــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمي

د دي رتلیــــو قتيوي گرو ، پروا ولې اوکړو؟
راغــــارې وځه یادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته لیــــدلې له نــــزدي يې گلا بڼې جینې
ما نا دیده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

ز مونږ پندوکي کښې لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هــــغه عاجز لتول پندو کښې بارود صنمي

ز مــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويته
ز مــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســــتا چشمانو ته بڅښلي ، د کجلو لکۍ
اے!! رابــــڅښي به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم گوره
مــــمتاز یم در به کړم رنگونو کښې نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بنار ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دي اوسوي

مينې ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظـهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښي زه
يقينـه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له سـنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کـري غار ته به دي اوسوي

ممتاز(اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے
د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چې
د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبرۍ کښي عمر نه تېرېږي
د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يمـه راځي نه راځي
دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زړگي نه هـله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مي کـله پورته کيږي

د ميني په ميدان کښي الله دومره بريالي کړم
اوس سر که ښکته وړمه خو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خزان هغه خوشبو او ښکلا دواړه
په ډېره بي وـسي بوره د گله پورته کيږي

د ميني محبت په باب چې نه پوهيږي بيا نو
دا بعضي بعضي خلک راته ځله پورته کيږي

هغه چې پکښي چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کيږي

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناهــنــگار ه په نرمۍ کښې اوځي

په هــــر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

په محبت کښې يو مقام وه چی تنها به خه بڼه وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایۍ کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چـــــوپ پاتي وه
اوس به يي څنگه جنازه په خاموشۍ کښې اوځي

منصـــــوره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چې په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپېره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چې اوس کلي پېر نه يادوي
ما ويل کلي خو ——— او اشنا! د چا په سر کلي و

نه خو يې زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يې راله
نه ——— ور زما کلي وو نه مې د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چې پټيو کي يو يو تن يې وليد "
هم يې ژړل ويل يې دا خو د اشر کلي و

چې جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي

په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کښې وطن ستا په رنگي ښکاري

په خزان کښې خو بېخي زما په شان شي

دنیا ښکلې دي دنیا یـــي ښائستونه

خو یو ته یې چي سړی درته حیران شي

مرگ یې څه د ارمانونـــو وي خدایه

د چا ټول ژوند چـــي ايله د یو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسې لار شي

چي تمام عمر په فـــکر کښي روان شي

زه د خپـــل غمه په دي خاطر ویرېرم

که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر یې هله په نصیب شي

چي د دار په ســـر منصوره اوېزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوســــيڙي ارماني کور ته راځي
خــــيــــنــــي خلک بي تپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دې نــــيــــمــــو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاړي
دا مې واوره درســــره به ښاييږي کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسې د پردي په شانتي گوري
څوک چې مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چې د مينــــي ناکامي يي د خپل کلی نه بهر کړي
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زړه نه به مې وځي هغه پېغله چې ويل يي
زه دې مړه شم که هغه مې په مرگي کور ته راځي

ستا "منصور" کلي کي نشته ستا "منصور" چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکې پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نړۍ نړۍ خدا که غزل جوړ شي

دا ستا په خيال به څنگه وي په تاکه غزل جوړ شي

ولله چي عـــــــــــــــــقيدې به ورته ټولي په ســـــــــــــــــجـــــــــــــــــده شي

زـــــــــــــــــمـــــــــــــــــونږه د مـــــــــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چي غرونه ورته هم په خوـــــــــــــــــځـــــــــــــــــيدو شي

د دوو مـــــــــــــــــئينو زړونو په درزاکه غـــــــــــــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــــــــترگي به اوښکي ورته توي کړي د مينو

زما د محبت په انتـــــــــــــــــهـــــــــــــــــا که غـــــــــــــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرگ ته غاړي وځي

منصوره داسي خال کښي په ولله که غزل جوړ شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه ڇي یم ، په داسي کور کي ویده
په خاموشيو کي راويښ شمه ، په شور کي ویده

په خټه وړی یم ، خو سترگي مي مړي دي خدايه!
زما غربت کراري پروت دی ، په تش شکور کي ویده

نه پري باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشتمې صدی خلک دي ، په اور کي ویده

دده په وړاندې په یوه کمره کي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کي ویده

باقره! بيا مي دی د ذهن په حمـل کي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم ڇي وي په مور کي ویده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي
په ډيرو چيغو مې را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د مينې
د چا لاسونه، د چا پښې، او د چا زړه تټاکي

اوس به مې تنده ماته کړي وي پرې تېري يمه
د خداي نه خار شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا ټکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟
سحر وختي مې وليدې، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې ښار کې زندگي تيره کړه
چې نه سندرې خلک پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گرځيدمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تناکي پښې پکي وهمه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زیری چي وشوولو په ما باقره!
په اوږو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران یم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپـېـي گوتي، غـنـم نه گوري

د ســـــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســـــر دننه مې ســـــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يـوـه يوه کې صبر وکړه
څوک چې د کور په دېوالونو کې لرم نه گوري

په ســـــياهي لړلي جیب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جیب کې مې ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دی فاصلي طی کوي
باقر د خـــــمکې په سینه باندې قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندگي خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنګري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگیا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کړې وړې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې گوتې د لاســــــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شونډې دې کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پينــــــــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلې مې وڅـــــــــېنله پيالې د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــــــره! کړې داسې دعاگانې دي ؟

باقر

غزل

خان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د ګرنگونــــو نه لوبډلې يمه
زلفې رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم يوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت ګرځم راګرځم درپسې باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه

زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي مینې حد دی ، خدای به تا راکوي

ستا د ځادر نه مې لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قیمته وو ، خو سر د پښتون پېر ارزان و

ما چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انگری پري تود کړي

هغه ظالم ترینه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائیداد وروڼه ، نښتي د یو بله سره

ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لینده جوړه کړه

چې د کوټه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم

د تنهائی سره مې دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ویني پکې خپله څهره باقره!

ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوړ
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوړ

د چا لپاره يي دسمال په بېوسي جوړوه
چي د ډوډي توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوړ

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دېوال سوري کړ، مار يي راوړ

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچي منډه کړه، اخبار يي راوړ

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوړ؟
باقر

غزل

په خپل احساس باندي مي خوري لکه لږم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غم خبرې

په کاغذونو رسمومه درته خپلې شونډې
زما پر ځای کوي ، زما د لاس قلم خبرې

پرېږده چې واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبرې

د وصال شپه ده ، دې کې درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کې نه کوي د جهنم خبرې

ماته غوږونو کې اخر خاموشۍ ځالې وکړې
وشوه مودا چې اورم نه د بنيادم خبرې

زه باشينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبرې

باقر

غزل

څوک به راتولي کړي ، د دغه تعبیرونو شیشي
زما په سترگو کې شوي ماتې د خوبونو شیشي

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظونو قدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شیشي

که په دې ښار کې چا په یو بل اعتماد کولی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیشي

اخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني
اخر مې ماتي کړې کنه ستا د غوږونو شیشي؟

گردونه هم ترینه ویریري، نه کيني ورباندې
دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شیشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــره! د خاپونو شیشي

باقر

غزل

ویریم گني پوه یــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ایــــبني په خو له، پروردگار

له مانه یې ته ولــــي پــــت ساتلی یې تراوسه؟
رانیسمه اسمــــان له گریوانه، پروردگار

چــــتری مې په ســــر و نیوه، د مینې انتها وه
یو څــــوک مې په زړه ډیر را ورېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
یواځــــي وژل کېږي پــــنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگې نه لرم، په سترگو باندې ږوند یم
خو سترگې رســــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کرل باقر په دعاگــــانو
جنگ بس کړی چا لیکل په دېواله ، پروردگار

باقــــر

غزل

د ژوند د تېریدو ضرورتونه ، څومره ډېر دي
لاستونه زما دوه دي ، او کارونه څومره ډېر دي

په ډېرو دلیلونو ورکولو ، شومـــــــه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصیرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بنار کې د زړونو تکلـیفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــتا یوه نخـښه د یو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور یم
په ځان پـــــــسي مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خاموشـــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومره کمې دي ، غوږونه څومره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصوپرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چې د سجدو په نوم سرونه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر ځنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا وړومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می ډېرې وکړې تمـاشې د سترگو
برېښد نظر ته مې ورواغوستې جامې د سترگو

د شوگيـرو وېنه يې خوړي ، خوبه راځي او کنه؟
خلاصـې مې پـريښي ستا لپاره دروازي د سترگو

وره په وره اووسـې راسـره بيا دې هم نه وينمه
ای د کـتـ سر ته رانه ورکې دي چشمې د سترگو

د هر سـرې په اوږه لاس کيـردم ، چې ته يې جوړې
ژبی مې ولوېده مـنې په تا پسې د سترگو

په دې ويـريرم د بنو خـنـگل پرې اور وانـخلي
د اوښـکو تيلو باندې بلـې کړم ډيوې د سترگو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ايښی دی ، چې وچ يې کړمه
صبر مې نه کـږي باقـره تر هغـې د سترگو

باقـر

غزل

غمونه را غلو بیا به خانتَه نوی ویر جوړوم
داسمان ستورو ته لگیايم ســــتا تصویر جوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تــــاكي
زه به خپل ځان دستا په زلفو كي اسیر جوړوم

خوب مي لیدلی په لمن كي ملغري وړمــــه
ځان ته لگیا یمه په خپله يي تعبیر جوړوم

په شنه اسمان كي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بیانوم ځان مقرر جوړوم

په دې نیمگري دونــــیاگی كي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چــــاته يي پیر جوړوم

دبڼو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوږي میني تحریر جوړوم

ارواښاد محیب الله بهرام

غزل

اختره چې راځي لاجي لونگ درسره راوړه
د يار غاري ته هار دبنگرو شرنګ درسره راوړه

ډيرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
راځي خو د څلورو سترگو جـنـگ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيره موده مـخـکـي
هجران درتولوه د وصال بنگ درسره راوړه

داتير غم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړي مست اهنګ درسره راوړه

بـهـرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرځم
راځه لاس دي په سـروـنـکـريـزو رنګ درسره راوړه

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینــــــــــــــــی په دنیا کې سمندر په پوري لارم
دیدن پسي دي گـرانه سمه او غره پوري لارم

يو سوال مي د جانان د وصال چيري قبول نه شو
د هر زیارت د هر ملنگ تر دره پوري لارم

پښتون چېرته غلام نه شو او نه يې کړه قبوله
له پوري اباسينه تر خـــــــــــــــــيبره پوري لارم

يو شور مي دبنگړيو تــــر غوړشوی دلبلاوو
زیري مازدیگری وو تر گودره پوري لارم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د بنکلي [سروضي] تر هسک قمره پوري لارم
ارواښاد محیب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي ووري—بري
خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي ووري—بري

ستا د دروغو په وعدو —مي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ستم په زړه مي ووري—ري

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل خُم په زړه مي ووري—ري

د يار په چـم کي د خدا شيبه ما ونه لیده
اوبنکي وروړم اوبنکي راوړم په زړه مي ووري—ري

بهرام له خـان سره وړي وړي سلگی وکـرـمه
د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي ووري—ري

اروښاد محيب الله بهرام

غزل

ماپه تاپســي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامه شپه

ستادمړوسترگو تصوير مي پنځولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلې جانانه
نورولاروي مکمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کله

ستا غمونه پری را اوري کله کله

ورته ناست په انتظار یم ورته گـورم

پاس په بام باندي راگوري کله کله

د ماشوم پشان په نیمو شپو یې شـمارم

ستا غمونه لک ستوري کله کله

زورور وحشیان را درومي دې کوڅو ته

را نه یوسي څو کمزوري کله کله

له ژړا مي زړه را پک شي سوچ مي یوسي

د شهید وطن پـه لوري کله کله

د غمو پند مي په سر دی پـسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري کله کله

بهرام تل په دروازه کي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري کله کله

ارواښاد محیب الله بهرام

غزل

چې ته راشي خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي،بې رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوې ويجاړي
زه چې مړ شـمه اشنا ياد کي يې سـاته
يم شهيد خون به مي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به يي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريـبردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو

کله خدا کله ژړا کله سلگي کومـه
دا چي حالات په دي نيـمگري دنيا ما وليدو

د پاكي مـيني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو

ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

خوک یی چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

ای غربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مـــــــــي اشنا له وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستايلو وسي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيا له وســـــــــه کيږي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وســـــــــه کيږي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــــيږي

ته چي هر ځای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کـــــــــــــــــيږي

چي دستا غوندي کور پريږي مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چـــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مږ يمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مږی به بيا دروري سرحوضي ته
بيا مي وکړه استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعـرونه به مې لولې
دا لـيـكـلې ديوانونه به مې لولې

زما يارانو به غمجن داستان پرې گل وي
د خړ قبر بېراغونه بـه مې لولې

که دې پېر شومه نو بيا به هم شـکـي يـي
درته جوړ ټول تعويذ ونه به مې لولې

ما به تاته وي ليکلـي په کاغذ کي
په زرهاؤ ارمانونه به مـي لولې

ستا بنو به پرې ليکلی ضيوال جان وي
د سيني پـه سر داغونه به مې لولې

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافري ته
اوبنکي مه تويوه ځم مسافري ته

له جنته په خوبني څوک ځي دوزخ ته؟
غريبي ده کور پرېږدم مسافري ته

جمع کړي مي په کور کي نه راتللي
ډنډې ډنډې اوبنکي وړم مسافري ته

سم قيامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافري ته

ستا يادونه دي او سخته بي خوبني ده
گرانه کله به شم تم مسافري ته

د ضيوال له زړه نه يو الله خبر وي
اي ملگرو چې راحم مسافري ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـــــــــــــــــه بيايم
سيل به کاوو د مـــــــــــــــــلاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتې وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اثار دا دي قلم غزل
يار ته به لـيکم د زړه په دم غزل

اي شاعره ياره يو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپگان واپوي
ياد دي په ما وليکي ډير سم غزل

ما ساده د يار ليدو ته ورولـي
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه يي لوله بيا به دې غمجنه کړي
گر مه يي پـخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلي وطن کور کړلو
حکه ضيوال لـيکم په صنم غزل

ثنا ضيوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانـان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جـان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي واړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــوه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځيـــــــښي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگـــــــي اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي لـــــــه نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــي په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له خادر اوبه

پاکستان پندۍ

2018

غزل

ماته دې لاس راځړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چــــیرته یې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کـي یم، د ډزو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هینداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او تـه هم وی چیناره ورکه

یقین ته وکړه! ما یې نښي وي، پوره کال ساتلي
یقین دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بیا یواځې راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصیر(آرمان)

غزل

سهار جـــــگره ماڻهه ڪٿار مڙي راوڙو سڙيه
په داسي ٻنـــــار ڪي زندگي موڙ تيرو و سڙيه

سترگي مو ٻني دي ڇي د خپلـــــه خايه نه رالوڙي
اوس ڇي خپل لمونڻ ڪو و سجدو پڪي پريڙو سڙيه

د خفگان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوڙي
ياره موڙ ڇه وڪرو لڙ ڄان به تري ساتو سڙيه

زموڙ تر ڪوره هـــــديره را رسيدلي نه وه
اوس په خپل ڪور ڪي هديري ته ڄاي ٽاڪو سڙيه

ما د خپل ڄان لپاره داسي شـــــاعري ڪوله
ارمان ڇي مڙ به شو نو ما پري ويناوو سڙيه
آرمان

غزل

خُآن په خُآن و هم ولي؟

خلك قتلوم ولي؟

ای! تصویره دا څنگه

ژبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واویننې

داسې دې زبېښم ولي؟

وای، ژړا عادت مې شوه

سترګې خوروم ولي؟

زه دې ښه شیندلې وم

تا راتولوم ولي؟

هیلو ته مې اور ورکړ

یو (ارمان) ساتم ولي؟

نصیر (ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حُمه
راشه که راحی در غاری و حُمه

خپل قسمت ته ځنگه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشني در غاري و حُمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوي
بڼه شو بی وعدې در غاري و حُمه

بیا مې له تصویر نه سترگې ولویدی
مړ شومه خوږې در غاري و حُمه

ای! ارمانه! ته چې په دې لاره تلې
ما به تل لیدې در غاري و حُمه

نصیر ارمان

غزل

ز مـوړ نارې له سمي غره وځي
ر شوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د مینې زور مې له پرهره وځي

په رڼه ورځ باندې ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا د دیوال سیوري ته سیخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بیا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کیږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخې ملگرتیا اړمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصير (آرمان)

غزل

يوازي ناست يمه کوټه ده او شرنگا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنگا د وره ده

يو څه له ځانه او يو څه له مړې دنيا نه ډار دې
ځان سره ايښي مې باجه ده او شرنگا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپيلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شرنگا د وره ده

ځان مې خوږيرې زه له خپله درده نه يم خبر
د دروازی مې اندېشنه ده او شرنگا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنگ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بيا څوک ميلمنه ده؟ او شرنگا د وره ده

نصير (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې

توپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې

زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو

ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کې

نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي ږنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا کړي خوري خوري

محبت خوږ دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه کوره د يتيم بچي زگيروي راووزي

حکه کوڅه کي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يې بڼه وو اوس وصال ته به ملا ترمه

تعبير د خوب وو چي لايلا پسي اوبه شيندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمانه! ځان ته هيڅ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دې مانه څوک نه اخلي

ماته دې مرگ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوۍ

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نه اخلي

ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څوک نه اخلي

زه دې ژریرمه خو ستا خوشحالي زیاته شه ده

زه دې ژریرم ستا خندا دې مانه څوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیا وچاودي

ارمانه! خلک د دنیا دې مانه څوک نه اخلي

نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړنښي باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه مې ټالې خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چي تا ټيکړی واچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له ځاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهـيڅ نه ژاري
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شیبی به ما نور خُروي لکه ته
مابه نور خُان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه خای راغلی یمه
چی څوک به داسي انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي گزران دي کوي
شه کاروبار ده دشیپي ستوري شماروي لکه ته
نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي

دچا چيغي دي اهوڼه راپسي دي

تورشپه ده او وحشي شانتي سيلی ده

له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زماني له هره کونجه

د اوروڼو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونه راپسي دي

د ادکي موري چيغي را رسيره

د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي څوکه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غبرونه راپسي دي

نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمنا نه کوي
هر چا نیولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پیغلې په دي بیوسي وژړیــــدم
اه!! رسم کړې وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يې مينځل په وینو سره لاسونه
نوروزخان(ذکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـنو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه
خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایپنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـو ددغو آیینو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې
قیامت دې په والله د بېلیدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خـپه یې
راته ښکاري دې نـازکي په لیمو درد

اوس له اوښکو او غمو سره عادت یم
خـان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځي اوس زه ميسنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستي په خبره رو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندگي ورکوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوسي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکوم

اتله غواړم يې له خدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله سياه نو سمدستي ورکوم

نصير اتل

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهره د تللي کس مي مخامخ شوله خهري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په کتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُاي د مخه بنسې ته

چي دې وخت و نه را تللي نه دې غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاړه بڼه په چيغو زما پاتي نښانـــــــي ته

نن مي وکتل باران ته خو وعدي مي دې په زړه شوي
وخ مارغان مي کرل د ننه بيا اتله پنـــــــجري ته

نصير اتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخېسته
هېر شوي کس زما نامه واخېسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بېوسي کي مي ډېوه واخېسته

د تنهائي نه به پري ځان ساتمه
په خاموشي مي آيېنه واخېسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصيله واخېسته

اتله څومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخېسته

نصير اتل

غزل

بيا به دي حُان نه هم گيلي راځي، خو زه به نه يم
اوبنكي په مخ به دي دوه درې راځي، خو زه به نه يم

د بيلتا نه لــــه درده ما چري خندا ونه كړه
ژونده په تا كي به مـزي راځي، خو زه به نه يم

ستا په شتوالي كي داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه يم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه كوي
د هو خُواب چي د هغي راځي، خو زه به نه يم

اتله شپه به وي ډېوه به وي باران به هم وي
ژوند كي به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه يم

نصير اتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په والله چي زه به څه ووايم
دوه دري قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگي کي يمه
چي وي دژوند هره لېزه کي هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چي شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خداي
زه چي ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو وړم له ډيره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاري ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځيدمه
تنهائي نه پتيدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مې خوري لکه لږم لگيادي
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يې کوم
لابه تر څو وایم چې وخت راسره سم لگيادي

د زندگۍ په اميدونو مې اوښتي خاوري
له بلي خوا مې بربادۍ کې داستا غم لگيادي

خدايه ج داستا د بندگۍ د غافلي له وجهي
ديو آدم په بندگۍ کې بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصيراتله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لگيادي

نصيراتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کينی نه
دلته خلک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بس همدې مي ژریدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟؟
ليونې په ځنځيرو باندې خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خو مې همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندې خوشحال وي
نصير(اتل)

غزل

ساه مـي په وجود کي گيره شوي ده
بنـکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
گـوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه
گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو
اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يې ردم
راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصير اتل

غزل

زه تاته ڪر م دعا، ته دعاماته ڪر ه نازڪي
روڙه ده، سوال قبلڙي لاس هواته ڪر ه نازڪي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاری دامن ٽولي پڻتئونخواته ڪر ه نازڪي
سيالي ضرور گتم خو؛ گوره داکارته هم وڪر ه
ٽپه دملالی راپسي شاته ڪر ه نازڪي
!اي! تا له دي حا ضير متکلم سر ي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترينه پاڻه ڪر ه نازڪي
اي! تاسوخوانان په خوشا لـيو بد رگه ڪر
وخ! ما په تر مو اوبنکو روڙه ماته ڪر ه نازڪي
يوچاراته قيصه دليونی فيضان کوله
سلگی به يي ورو، ورو، ورسره زياته ڪر ه نازڪي
گلبدین (فيضان)

غزل

دومره بنایسته یې چې هیڅ نه لري مثال مابنامه
اخ روژه مـــــــــــــــــاتی، اخ دکلي کلیوال مابنامه
یو خواروژه، بله گرمي بل خواته بڼه پوهېږي
هله ژر راشه یم اوښتې په جنجال مابنامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دویڼو پټی
بیانوي دزیندی شـــــــــوي منصور حال مابنامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوی کوڅه کي لار و
شکر راوړي ستا دراتلو زیری شمال مابنا مه
هغه ملنګ و، که فیضـــــــــان و، ومي نه پیژانده
ولي؟ زما د نظر مخ ته شوي دـــــــــیوال مابنامه
گلبدین (فیضان)

غزل

رسمومه انخورگره انخورگره انخورونه
شروع ڪري مـي له سره انخورونه
بلا اوبنڪي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اڪثره انخورونـه
ديوچا په تلاش دارتـه يو ختلـي
اوس مو خاڻي له پرهره انخورونـه
دنبسترو په شملويي سينگار شـوي
بنڪلوم دي سليمان غره انـخـورونه
لږپه تلو تلو ڪي زما په طرف گـوره
درنه بـسمـ مسافره انخورونه
پوري څوڪي ته شپونڪي فيضان ختلـي
رسموي له مازديگره انخورونه

گلبدین (فیضان)

غزل

مړه پريز ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم رابانديپوه شي
بيامي نه چـې بـېـالـبره گوزاره کړي
کله کله دې چې غم راباندي پـوه شي
مه خيرم يـي ،مه خيرم يـي ،مه خيرم يـي
خيرې بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـه په سپکو سپوروسروي
چې مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپـسي گوري
وخ له کلي چې راحم راباندي پوه شي
واه! فيضانه داسـتاد راباندي شک دی
چې د ف توری ليکم رابـاندي پوه شي
گلبدین (فيضان)

غزل

نورچاته نه بنایمه لوی اوهم واره دردونه
همداسي پټ بڼه دي زما دزخمي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مړه دردونه
وخ خدایه بیا دکــــلي هاغه هدیره کې تېر شوم
وخ خدایه بــــیایي په ماراوستل زړه دردونه
یومسافر غریبي مورته په غریب غریب کي وایي
دســــفر پــــنــــډوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هله ژر ژر که، دفیضان په نوم دمگردی هلته
تر هــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوک يې ددومره ټپوس نشته چې داوولي ژاري
ددروازي ترشايوڅوک درپسي غلي ژاري
تا په دعاکي يــــادوي اوبياسلگي هم کوي
درپسي هرلمانځه کي هاغه نازولي ژاري
دکليوالي زړه دي دومره نرم شوی دی اوس
چي ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاري
زموږ دبنار دنجونو هيڅ خندانصيب کي نه ده
زموږ دبنار نجوني اکثرچي ماليدلي ژاري
هغه چي تير کال به يې دلته زمزمي کولي
هغه کوچي سړکال دغره سرتـــه ختلي ژاري
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غــــواړي
واه،څه له درده ژاري واه،څومره سپېڅلي ژاري
اي!دادي څه کبږي فيضانه دادکو م کــــلي ده
زموږ کوڅي ته څوک په تاپسي راغلي ژاري

گلبدین(فیضان)

غزل

په دغه ښار کې دهر چار اېسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم داعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ
زما دتولولو آرمانو نو قتل عام شوی دې
دسپين غر څوکي ته ختلی يم نارې و همه
هله ژر راشئ دجنکو نو اختتام شوی دې
په نافهمۍ کې مي په زړه باندي لوی جبرکړی
په نافهمۍ کې مي نظريه پوري بام شوی دې
په هغه کور کې دفيضان نامه ويل جرم دی
په هغه کور کې خو بنديز په دغه نام شوی دې

گلبدین(فيضان)

غزل

هيچا هم ونه کړ ددغي بيمارى علاج
ولي هيڅ نه لري دااوښکي اوسلگى علاج
دومره سپېڅلي مقدس مرض نيولى يمه
زما دسپېڅلي زخم ننه لري نړى علاج
دافغانى خاوري يو دغه خصلت خوندراکوي
ژرپکي وشي دسرکـــــــــشه ککړى علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـــــــــبڼلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لېونى علاج
خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايـــــــــمه
پام چې څوک ونه کړي زما دتنهائى علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگى وهم نور
فيضاننه نه راځي دقام دبېغورى علاج
گلبدین (فيضان)

که دکلي که دښار مسلمانانې ده
په اکثر وکې دډار مسلمانانې ده
ځکه جنگ دښتانه کورکې ميا مه دی
پښتون کړی نن په جار مسلمانانې ده
دتوپک خوله دې کنترول کړه صبر، صبر
گرانه لږ شه درایسار مسلمانانې ده
وايي لمونځ هم درقيب جومات کې نه کړم
څومره ښکلي مي ديار مسلمانانې ده
ببرسري یتیمان درپسې گرځو
سولي وکړه راته څار مسلمانانې ده
څوک؟ فیضان دي ديارکلي نه شړلو؟
ای ملا درته په کال مسلمانانې ده

گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لارشي تل کومه ستري ستري سلگي
ته نــــور قبولي کړه اي! خدايه زما کړي سلگي
داپه شيـــــبو شيبو بـــــاران او وهشتناکي ټکي
دايو يتيم تر دغه خـــــايه دي راوري ســـــلگي
! ظالـــــمه قـــــدر يي کوه هـــــسي يي مه بوله اي
درته به تندرشي يووخت ددي زوی مري ســـــلگي
يواعلان واورئ! اعلان واورئ! نوريي هيڅ ونه ويل
له مناري نه دجومات شوي نوري لوري ســـــلگي
فيضانـــــه ستري مسافروم په آرمان شهـــــيد وم
چې راوتي مي دتا بوت لـــــه هري دري سلگي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمه
څنگ کې يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه یتیم سلگو نېولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څو که
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانی جذبه به
نړۍ ته بیا وربنکارومه دقلم په څوکه
بیا ونه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکه
فیضانہ چرته که دسولي اختر دلته راشي
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکه

گلبدین (فیضان)

غزل

ما به لـمنه کي راوري له پوري غره ډبري
درقيب سرته مي اوس ايښي دي پوره ډبري
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوو
لمونځ چي کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبري
ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـېونی
که باورنه کوي راځه پسي شـماره ډبري
تاته مي نه ويل چي دلته دوباره مه راځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندي خوره ډبري
زموږ دکلـي يوشاعر دی دفيضان په نامه
هره شپه ولي زموږ کورته په تياره ډبري

گلبدین (فیضان)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library